

Deel 60 nr. 65

Visioenen van William Branham

Door William Marrion Branham

60-65

60-0990

Visioenen van William Branham

Een prediking van

William Marrion Branham

Op: 30 september 1960 (vrijdag)

Te: Campaign office, Jeffersonville, Indiana, U.S.A.

Vertaling uit het Engels met de oorspronkelijke titel:

Visions of William Branham

David Mamalis code: **60-65**

VGR code: **60-0930**

Scan de QR-code om deze prediking als e-book of in audioformaat (indien beschikbaar) te downloaden.

Aan deze Nederlandse vertaling werd de meeste zorg besteed. Wij zijn echter geen professionele uitgevers en hopen dat u daarom kleine onvolkomenheden in dit boekje over het hoofd zult willen zien.

Visioenen van William Branham

¹ Deze band wordt gemaakt voor het Koninkrijk van God, zoals ik het voor een manuscript aanbied aan broeder Lee Vayle. Broeder Vayle heeft mij hier in de tegenwoordigheid van broeder Mercier gevraagd om enige van de eerdere visioenen te geven.

Natuurlijk waren visioenen... Een van de eerste dingen die ik mij kan herinneren is dat er visioenen kwamen. Visioenen komen steeds, maar ik denk dat u geïnteresseerd bent, broeder Vayle, in die van ná mijn bekering.

² Wel, ik herinner mij, nadat ik door Dr. Roy Davis in de kerk bevestigd werd – de Baptistenkerk hier in de Wattsstreet in Jeffersonville, waar in die tijd de kerk was – ik herinner me één bijzonder visioen, nog geen week later, ongeveer... ik denk een paar dagen na mijn bevestiging. Ik zag een visioen van een oude man die verbrijzeld in het ziekenhuis lag. Hij was een kleurling. En hij werd op slag genezen, en wel zodanig dat het heel wat verwarring veroorzaakte. En hij stond op uit bed en wandelde weg.

En twee dagen, ongeveer twee dagen daarna, was ik bezig met het afsluiten van leidingen in New Albany van mensen die hun water-, gas- en elektriciteitsrekeningen niet betaald hadden. En ik was heel erg blij. Telkens als ik een oud huis vond waar niemand in woonde, ging ik naar binnen en bad, weet u.

³ En ik herinner mij dat ik de heer Johnny Potts vertelde, die vandaag nog leeft (hij is al dichtbij de, ik denk, zeventig of tachtig jaar). Hij was een oude meteraflezer en zij hadden hem toen van het "opnemen" van meters weggehaald en hem op kantoor geplaatst om klachten en dergelijke in ontvangst te nemen. Hij zat bij de ingang en behandelde oproepen voor aansluitingen. En ik vertelde hem wat de Here mij had getoond. En zo af en toe was hij een paar verspreid liggende meters gaan opnemen die de aangestelde man had overgeslagen.

En hij vertelde hier over een man, waarover ik in de krant had gelezen... En in die tijd liet men met een oude wagen, voortbewogen door twee paarden, het vuilnis en afval in de straat ophalen. Het was een oude kleurling met de naam van de heer Edward J. Merrell. Hij woonde in Clarkstreet 1020, in New Albany.

En hij werd aangereden door twee blanke mensen – het was een blank meisje en een jongen die in een auto reden en hij verloor de

macht over het stuur van de auto en deze verbrijzelde hem tegen het wiel van de wagen en brak bijna alle beenderen in zijn lichaam. En dit had, hoofdzakelijk door zijn borstkas heen, zijn rug uit zijn stand geslagen. En zij brachten hem in kritieke toestand naar het ziekenhuis.

⁴ En de heer Potts liep daar door het ziekenhuis in New Albany en hij had hem verteld dat de Here met mij handelde. Hij liet me halen om voor hem te komen bidden. En onmiddellijk dacht ik: "Dat is de man die ik in dit visioen heb gezien." Dus ik was wat bevreesd om te gaan, omdat het één van mijn eerste was, om zo te gaan.

Maar in ieder geval ging ik en nam mijn vriend mee, die pas bekeerd was, een Franse jongen die George DeArk heette. Ik had hem pas tot Christus geleid. En we gingen erheen en ik zei: "Nu, broeder George, ik wil je eraan herinneren dat ik deze dingen die mij overkomen, niet kan begrijpen; maar bedenk, deze man zal genezen worden. En wanneer hij genezen wordt, zijn er... ik kan niet voor hem bidden totdat de twee blanke mensen aan de andere kant van het bed komen staan, omdat ik het op de manier moet doen zoals het mij getoond werd."

⁵ En ik ging het ziekenhuis binnen en vroeg naar de heer Merrell en ik ging erheen en zijn vrouw vertelde me dat hij er zeer ernstig aan toe was en zich niet kon bewegen, omdat de röntgenfoto's lieten zien dat enkele van deze beenderen precies naast de long lagen. En als hij zich bewoog, zou het zijn longen kunnen doorboren en hem dood laten bloeden. Hij was er zeer slecht aan toe en hij bloedde een beetje uit zijn keel, enzovoort, omdat er bloed langs zijn mond liep. En hij had ongeveer twee dagen zo gelegen. De man was op dat moment ongeveer vijftenzestig jaar, denk ik, zestig of vijftenzestig, een man op leeftijd. Zijn lange snor was wit geworden en zijn haar was grijs.

⁶ En ik ging naar binnen en vertelde deze man over het visioen dat ik van de Here zag; en de jonge mensen kwamen binnen die hem hadden aangereden. Ik knielde neer om voor hem te bidden en plotseling gaf deze man een schreeuw en zei: "Ik ben genezen" en sprong op. Zijn vrouw trachtte hem in bed te houden en één van de internisten kwam en probeerde hem in bed te houden. Maar hij sprong het bed *uit* en het veroorzaakte heel wat opwinding.

⁷ En toen ging ik naar... Ik zei tegen broeder George... En toen kwam een van de zusters binnen (Het was een Katholiek ziekenhuis) en zei dat ik daar weg moest gaan, omdat ik die man zo opgewonden

maakte, want hij had een koorts van ongeveer 41°C. En het vreemde, toen zij hem terug in bed deden – de priester, de plaats, en enigen van de doktoren hadden hem... lieten hem terug naar bed gaan, omdat hij zijn kleren aantrok. En toen ze zijn temperatuur opnamen had hij geen verhoging. (Nu, er zijn heel wat mensen die vandaag nog leven, die de visioenen hebben gezien, die het zagen gebeuren, of erover weten.)

Ik ging naar buiten en stond op de trap en zei tegen broeder George: "Let nu op, hij zal een bruine jas aan hebben en een bolhoed dragen. Hij zal over enkele minuten deze trap af komen lopen." En hij deed het werkelijk. Hij kwam naar buiten en liep naar beneden.

⁸ En ongeveer een nacht daarna verscheen de Here mij opnieuw, 's ochtends tegen het aanbreken van de dag, en toonde me een vrouw, afschuwelijk mank, die gezond zou worden. Dus zei ik: "Wel, ik zal vermoedelijk wel ontdekken waar zij is."

En zo ging ik weg en sloot ergens water af, ik geloof dat het daar bij Eighth Street in New Albany was en ik had... Het was een dubbele woning en ik was bang dat ik beide kanten had afgesloten. Aan de ene kant waren de mensen verhuisd, aan de andere kant woonden mensen. Dus ging ik naar de andere kant die bewoond was en klopte op de deur. En het waren echt arme mensen, en een heel aantrekkelijk, tamelijk arm gekleed, meisje kwam aan de deur. En ze vroeg: "Wat wenst u?"

Ik zei: "Zou u de waterkraan willen opendraaien om te zien of hij afgesloten is?"

En ze zei: "Ja meneer." Ze kwam terug en zei: "Nee, het water loopt nog steeds."

Ik zei: "Dank u."

En haar moeder lag op bed... Haar naam was mevrouw Mary Derl O'Hannian. Ze was een Armeense. Haar zoon speelde, geloof ik, "laatste man" in het voetbalteam van New Albany. Haar dochter zat op de middelbare school. Haar naam was Dorothy. En ze zei... Dorothy zei tegen mij: "Bent u niet die man van God die onlangs die genezing hier in het ziekenhuis had? Mijn moeder wil graag met u spreken."

⁹ En ik trad binnen. En ze vertelde mij dat... Zij lag daar kreupel en ze lag al zeventien jaar verlamd in bed; sinds dit meisje werd geboren. En het meisje was zeventien jaar oud. Ik vertelde haar dat... Ze vroeg:

"Bent u die man van God die deze man genas?"

Ik zei: "Nee mevrouw, ik ben geen genezer. Ik heb enkel voor de zieke man gebeden, wat mij door Iets werd getoond, dat het mij vertelde." (Ik wist niet hoe ik het noemen moest, een visioen, of iets; ik wist nog niet wat het was, ik was nog maar een jongen, ongetrouwd en zo was er een...)

¹⁰ Deze dame vroeg mij om gebed voor haar. Ik vertelde haar: "Laat me eerst bidden en als de Here het me dan heeft getoond, kom ik terug." Toen ik dan naar buiten ging om te bidden, haalde ik broeder George en zei: "Dat is die vrouw waarover ik je vertelde dat ik voor haar zou bidden. Ik weet dat het dezelfde vrouw is. Ga met me mee."

En we gingen erheen om te bidden. En dit zeventienjarige meisje... (Natuurlijk was ik nog een jonge knaap.) Ze had een broer van ongeveer zes of acht jaar oud, of zoiets. En er stond een kerstboom in het huis, het was net na de Kerst, en zij gingen achter deze kerstboom staan om mij uit te lachen, dat ik hun moeder gezond zou maken.

¹¹ Ik vertelde haar dat de Here haar zou genezen. En ik... Broeder George en ik knielden om te bidden en toen ik begon te bidden, wel, die Engel die ik zie, die u op de foto ziet, zag ik boven het bed hangen. Ik boog me naar haar toe en greep haar hand en zei: "Mevrouw O'Hannian..." (Op dit moment woont ze nu in New Albany, zij en haar man en gezin.) En ik zei: "Mevrouw O'Hannian, de Here Jezus heeft mij gestuurd en heeft me voordat ik kwam, verteld voor u te bidden en u zou gezond worden. Ga op uw voeten staan en wees gezond in de Naam van Jezus."

Haar benen waren onder haar opgetrokken. Met haar Armeense Bijbel over haar hart begon zij zich naar de rand van het bed te bewegen. En terwijl ze dit deed, ze... Toen sprak Satan tegen mij en zei: "Als jij haar die vloer laat raken, zal ze haar nek breken", door van dat hoge bed af te komen.

Ik was voor een ogenblik bevreesd. En ik had altijd geweten, dat wát deze visioenen (ik wist toen niet wat het was) mij verteld hadden altijd juist waren. Daarom ging ik toch door. Liet haar van het bed komen en God is mijn getuige, zodra zij een sprong wilde maken uit dat bed, werden haar beide benen recht. Haar dochter schreeuwde, trok aan haar haar en rende de straat op en schreeuwde uit alle macht. Overall kwamen burens vandaan. En daar ging ze, voor de eerste maal sinds zeventien jaar, liep in die kamer rond en prees God.

Ik vertrok onmiddellijk om ervan weg te komen. Later maakte ik kennis met dit jonge meisje en ging met haar. Natuurlijk hoeft dit niet vermeld te worden, maar ik ging met het jonge meisje.

¹² Niet lang daarna, een paar weken later, was ik op een avond in mijn moeders huis. En die dag was ik gaan bidden en ik... ik kon naar het leek gewoon niet doorbreken tot een overwinning in mijn gebed. En ik dacht, ik blijf gewoon doorgaan, weet u; allen waren naar bed gegaan. Ik woonde in die tijd thuis. En ik ging de kamer in om te bidden. Het was ongeveer één uur in de ochtend, denk ik.

En ik bad en opeens keek ik. En mamma was gewend haar kleren gewoon in een stoel op te stapelen, weet u. Wij waren werkelijk arme mensen. En ik keek, iets wits kwam naar me toe. En ik dacht dat ik naar die stoel met kleren keek. Maar het was de Engel des Heren die... als een wolk, weet u.

¹³ En het kwam naar de plaats waar ik was en ik... en ik stond in een kamer, een klein 'dubbelloops' huis, zoals wij het noemen: een langwerpige recht huisje, met twee kamers. En het had aan de zijkant rode lambrizing. Ziet u? Aan mijn rechterkant stond een ijzeren bed. Er stond een vrouw met zwart haar tegen de – de ene kamer kwam uit in de keuken – zij stond tegen die keukendeur, huilend. Er was een vader bij me komen staan die mij een klein kindje had gebracht; er was iets dat op zijn kleine borstje had gelegen. Eén been, zijn linkerbeen, was rond gedraaid en lag omhoog tegen zijn lichaampje en het rechterbeentje lag eender tegenovergesteld gedraaid. Beide armen eveneens tegen zijn lichaam gedraaid en zijn lichaampje was verrekt en verdraaid, helemaal tot aan zijn nek. En ik vroeg me af wat dit betekende.

En ik keek, zittend aan mijn linkerzijde zat een oude vrouw, die haar bril afzette en haar glazen afwreef van tranen, of zoiets. Aan mijn rechterzijde op een tweezitsbank, die paste bij de stoel, zat een jonge blonde jongen met krullen, die uit het raam keek. En ik keek, staande rechts van mij aan de overkant, stond daar binnen... deze Engel des Heren. En Hij zei tegen mij: "Kan dit kindje leven?"

En ik zei: "Meneer, ik weet het niet."

Hij zei: "Leg uw handen er overheen. Het zal leven." En ik deed het. En het kind sprong naar beneden uit de armen van de vader en het rechterbeentje werd ontstrengeld en de rechterzijde draaide los, de rechterarm draaide terug. Het deed nog een stap en de andere kant werd ontstrengeld. Deed nog een stap en de andere kant... het

lichaam, het middel, draaide recht; en hij stak zijn handjes in de mijne en zei: "Broeder Branham, ik ben volkomen gezond." Het kleine kind droeg een blauwe corduroy-overall met een slabbetje eraan en hij had bruin haar en een klein mondje.

¹⁴ En toen vertelde de Engel des Heren mij... Hij bracht me ergens anders heen en ik werd heel ver meegenomen. En Hij plaatste me aan de kant van een oude begraafplaats en toonde mij de cijfers op een grafsteen dicht bij een kerk. En Hij zei: "Dit zal uw richtingaanwijzing zijn." Hij voerde me naar een andere plaats en daar was een... het leek of het een klein stadje was met ongeveer twee winkels; één had een gele voorgevel, gele omranding aan de muren. En ik liep er naartoe, of stond daar, en er kwam een oude man naar buiten in een blauw ribfluwelen jack, of blauw spijkerjack en blauwe overall met een... een gele ribfluwelen pet en hij had een grote witte snor. Hij zei: "Ik zal u de weg wijzen."

En het volgende wat ik wist... ik zag dat ik een kamer inliep terwijl ik een tamelijk zwaargebouwde jonge vrouw volgde. Toen ik de deur binnenkwam waren de figuren op het behang aan de muur rood. Boven de deur was een bord met: "God zegene ons huis." Er stond een groot oud bed met koperen spijlen aan mijn rechterkant en een ronde houtkachel stond links. En aan de overkant in de hoek lag een meisje van ongeveer vijftien jaar oud en zij had polio of zoiets gehad, wat haar rechterbeen had verlamd en haar voet was zijwaarts gekeerd en lag onder haar opgetrokken en ze zag eruit als een jongen, alleen had ze haar als een meisje en ze had hartvormige lippen als een meisje. En Hij zei tegen mij: "Kan dat meisje lopen?"

En ik zei: "Meneer, ik weet het niet."

Hij zei: "Ga uw handen op haar buik leggen." Toen dacht ik dat het vast en zeker een jongen was, omdat Hij wilde dat ik mijn handen op haar buik moest leggen. Ik deed zoals Hij mij vertelde en ik hoorde iemand zeggen: "Prijs de Here." En ik keek op en terwijl ik dat deed kwam dit meisje overeind. En toen ze overeind kwam, schoof haar pyjamapijp, van de pyjama die ze aan had, omhoog en het vertoonde een ronde knie als van een meisje; niet knokig, weet u, zoals een jongensknie. Toen wist ik dat het een meisje was en ze had haar pyjama aan en kwam naar me toe gelopen, haar haar kammend. Ze was blond en kamde haar haar.

Het meisje woont heden in Salem, getrouwd en heeft drie of vier kinderen. En haar vader en moeder zijn ook nog steeds daar.

¹⁵ En daarna kwam ik weer bij. En ik kon iemand horen zeggen: "Broeder Branham", of "Broeder Bill, o, broeder Bill..." Mijn moeder riep mij. En ik dacht: "Ik ben hier op een of andere manier..." Ik kwam uit dat visioen, weet u, tamelijk versuft en ik zei: "Wat wilt u, ma?" In de kamer ernaast waar zij sliep hoorde ik haar zeggen: "Er klopt iemand op jouw deur." En ik hoorde het: "Broeder Bill...!"

Ik deed de deur open. Er stapte een man binnen. Zijn naam was John Emmel. Hij woont nu in Miami, Florida. En hij zei: "Broeder Bill, kent u me niet?"

Ik zei: "Nee, ik geloof het niet."

Hij zei: "U doopte mij en mijn gezin, maar", zei hij, "ik ging de verkeerde kant op." Hij zei: "Ik heb hier een tijd geleden een man gedood, sloeg hem in een gevecht met mijn vuist en brak zijn nek." Hij zei: "Ik verloor één van mijn kleine jongens, de oudste." En hij zei: "De jongste ligt nu thuis te sterven. De dokter van de stad hier is zojuist vertrokken en zei: 'Het kind heeft een dubbele longontsteking' en het kan amper adem krijgen." En hij zei: "Ik... ik... ik... U schoot mij te binnen en ik vraag me af of u zoudt willen komen om ervoor te bidden." En hij zei: "Zoals u weet ben ik een neef van Graham Snelling." (Graham Snelling – nu, de eerwaarde Graham Snelling, die toen nog geen voorganger was – een fijne Christelijke jongen.) Hij zei: "Hij is mijn neef. Ik ga hem halen." (Die woonde ongeveer een halve mijl bij me vandaan, in de stad.) En hij zei: "Ik ga hem halen; wilt u meegaan?"

¹⁶ Ik zei: "Ja, meneer Emmel, zodra ik mij heb aangekleed."

Toen zei hij: "Ik neem mijn auto en zal u ophalen."

Ik zei: "Goed."

Hij zei: "Ik haal Graham zo gauw mogelijk. En ik wil dat jullie allemaal bidden voor het kind."

Ik zei: "Goed."

Ik ging me gereed maken en moeder zei: "Wat was er?"

Ik zei: "Er is een klein kindje om genezen te worden."

Toen zei ze: "Genezen?"

En ik zei: "Ja, moeder." En toen zei ik: "Ik vertel er meer over wanneer ik terugkom."

Even later klopte hij aan de deur en broeder Graham was bij hem.

Wij gingen erheen, naar wat wij nu kennen als het boten-erf, wat in die tijd het oude Howard scheepserf was.

Ik zei: "Meneer Emmel, waar woont u op het ogenblik?"

Hij zei: "Boven in Utica."

Ik zei: "U woont in een klein – wat wij noemen een 'dubbelloops' huis, een tweekamerwoning."

"Ja meneer."

"Het staat op een heuvel."

"Ja meneer", zei hij.

En ik zei: "Uw – uw binnenmuur is gemaakt uit hout, met een messing groef, en is rood geverfd."

Hij zei: "Dat is juist."

¹⁷ Ik zei: "Het kleintje ligt in een bed met ijzeren spijlen en hij heeft in huis tenminste een blauw ribfluwelen tuinbroek aan."

Hij zei: "Hij heeft het aan."

En ik zei: "En het kindje is een klein kereltje van ongeveer drie jaar en hij heeft ook een klein mondje, dunne fijne lipjes en hij heeft lichtbruin haar."

Hij zei: "Dat is de waarheid."

Ik zei: "Mevrouw Emmel is een vrouw met zwart haar. En in die kamer hebt u een rode tweezitsbank en een rode stoel."

Hij zei "Bent u er wel eens geweest, broeder Branham?"

Ik zei: "Net een poosje geleden."

"Een poosje geleden?" zei hij.

Ik zei: "Ja."

"O," zei hij, "ik heb u helemaal niet gezien!"

Ik zei: "Nee, het was geestelijk." Ik zei: "Meneer Emmel, u hebt mij horen vertellen, als ik u heb gedoopt, van dingen die met mij gebeuren. Ik zie dingen voordat ze gebeuren."

Hij zei: "Ja. Is u zoiets dergelijks overkomen, broeder Branham?"

Ik zei: "Ja, en meneer Emmel, wat het ook was dat het mij vertelde, het heeft me nooit een leugen verteld. Uw kindje zal genezen worden wanneer ik daar kom. "

En hij stopte de auto, boog zich voorover op het stuur en zei: "God,

wees mij genadig. Neem mij terug, o Heer. (Ziet u?) En ik beloof U de rest van mijn dagen voor U te leven, als U het leven van mijn baby wilt sparen." En daar gaf hij zijn hart aan Christus.

¹⁸ We gingen het huis in, helemaal opgewonden over hem, een ziel die teruggebracht was tot Christus. Toen we het huis binnenkwamen lag daar alles precies op de wijze zoals het was, alleen de oude vrouw was er niet. Opwindend... zo opgewonden dat ik zei: "Breng me het kleintje." En de kleine leefde nog amper. Ziet u, door het zo ineengestremgeld liggen was het leven uit de kleine gegaan. Hij lag zo gekronkeld dat je zijn keeltje kon horen. En ik zei: "Breng me het kindje", niet wachtend op de voltooiing van het visioen.

¹⁹ Broeder Vayle, als dit kussen daar had moeten liggen, kan ik geen woord zeggen totdat dit kussen daar ligt. Begrijpt u? Het moest precies zijn zoals het mij getoond is.

Dus zei ik: "Breng me het kindje." En de vader bracht mij het kleintje en ik bad ervoor en het werd slechter. Ik dacht: "Nu, iets..." Het raakte werkelijk buiten adem en ze moesten ervoor vechten en schudden en van alles doen om het lucht te geven. En ik dacht: "Ergens is iets verkeerd." En toevallig dacht ik: "Waar is de oude vrouw?" Die was er nog niet.

Ze pakten het kind en legden hem neer. Zij hielden een reukstof onder het neusje en dergelijke, en huilden – de moeder begon hysterisch te gillen, enzovoort, maar de kleine ademde nog nauwelijks. En ik dacht: "Door mijn stommititeit heb ik het visioen van God misbruikt." Omdat ik niet eens gewacht had, zó enthousiast was ik.

²⁰ Hierdoor kunt u zien, broeder Vayle, waarom ik wacht. Het maakt niet uit wie het mij vertelt. Ik heb u lief als mijn broeder. Broeder, probeer me nooit iets te vertellen om te doen wanneer ik voel dat ik de wil van de Here heb. Zie, het geeft niet hoe mooi het op *die* manier lijkt, ik wacht op Hem. Begrijpt u?

Hier leerde ik vele, vele jaren geleden een les. Om precies te doen wat Hij zegt; en het niet te doen tot Hij zegt dat het gereed is om het te doen.

²¹ Het kindje snakte naar adem. Ik kon hun nu niet vertellen wat ik had gedaan, maar moest gewoon wachten. Ik dacht: "Misschien zal genade het teniet doen en mij vergeven." Toen ging ik maar zitten. Zij vochten voor het leven van het kind tot het dag werd. Toen het

daglicht begon door te breken dachten zij dat het kind elk moment kon heengaan. Wel, ik zat daar en zij bleven mij vragen: "Broeder Branham, wat moeten we doen?" of "Broeder Bill," noemden ze mij, "wat moet ik doen?"

Ik zei: "Ik weet het niet." Zie? En ik zat daar met gebogen hoofd en zei: "Heer, alstublieft, vergeef mij."

Wel... tenslotte brak het daglicht aan. Broeder Graham Snelling moest gaan werken. Dus moest meneer Emmel hem brengen en wist ik dat ik het huis moest verlaten en toch werd broeder Graham verondersteld daar te zitten, omdat zoals u weet, hij blond krullig haar had. Hij zou op deze tweezitsbank moeten zitten. Ik zat waar broeder Graham zou moeten zitten, maar de oude vrouw was er niet en er was geen oude vrouw daar. Dus zat ik daar. Meneer Emmel ging zijn jas aantrekken. Toen wist ik, als broeder Graham vertrok het moeilijk te zeggen viel wanneer hij ooit terug zou zijn. Zie? En dan wist ik als... zelfs als de vrouw kwam, zou broeder Graham er niet meer zijn. Zo ziet u in wat voor een toestand ik was.

Meneer Emmel zei: "Broeder Branham, wilt u gaan?" of "Broeder Bill, wilt u naar huis? Wilt u dat ik u naar huis breng?"

Ik zei: "Nee meneer. Ik wacht gewoon, als u het niet erg vindt." Ik had er een hekel aan in het huis te blijven, alleen het kind en de moeder en ik; omdat het jonge mensen waren. Zij was ongeveer vijftienvijftig jaar, veronderstel ik. En ik was van dezelfde leeftijd ongeveer. En ik zei: "Nee, ik wacht maar even als u het goed vindt."

Hij zei: "Dat is goed, broeder Bill."

En zo... De moeder liep hysterisch heen en weer en probeerde... Ze huilde, enzovoort, weet u. En het kindje werd alleen maar slechter. Zie? Het zag eruit of het elk moment zou... het probeerde enkel naar adem te snakken: "enh... enh..." [Broeder Branham maakt het geluid – Vert] Dat was alle adem die hij had. En niets...

²² Men had geen penicilline en dergelijke in die dagen (Ziet u?), dus legde men alleen compressen op hen en dergelijke. Maar de kleine had het al enige dagen gehad en het was heengegaan, ziet u, of bezig heen te gaan.

Toen zat ik daar en dacht: "Oh, als Graham gaat..." Graham had zijn jas aangetrokken en was bezig de deur uit te gaan. En hij zei tegen zijn vrouw, hij zei: "We zijn zo terug."

En ik dacht: "O God... Dan zou ik hier de hele dag moeten blijven

en misschien weer heel de nacht (Ziet u?), wachtend op dit visioen. Wat kan ik doen?"

En ik keek het venster uit en daar kwam, om het huis heen, de grootmoeder van het kindje binnen. (Ik vernam later dat het de grootmoeder was.) Zij had een bril op. Ik dacht: "Dit is het, Heer, als Graham maar niet de deur uitgaat." Hoewel zij altijd door de voordeur komt, maar op de een of andere wijze – ze weten het tot nu toe nog niet – ging ze echter naar de achterdeur, kwam in de keuken. En ze liep de keuken in – oud huisje – en kwam bij de deur; haar dochter rende naar haar toe en kuste haar, want het was de dochter van de vrouw, weet je, en ze kuste haar. En broeder Graham... En toen zei ze: "Is de kleine beter?"

Ze zei: "Moeder, het ligt op sterven" en ze begon het uit te schreeuwen en haar moeder huilde...

²³ Toen dacht ik: "Als dit wil werken... Als Graham nu niet naar buiten gaat..." En ik ging staan en ik kon niets zeggen (Begrijpt u?), enkel wachten. En broeder Graham liep heen en weer. Ik stond op zodat hij kon gaan zitten. En hij – en dit was iemand van zijn familie (Zie?), dus ook hij begon te huilen en ging zitten op de tweezitter waar hij werd verondersteld te zitten. Ik dacht: "Als deze oude dame nu in de buurt wil komen en in deze rode stoel wil gaan zitten." En ik liep terug naar de deur waar meneer Emmel stond, gereed met zijn overjas aan om weg te gaan (het was echt koud weer, ijsig koud). En ik dacht... En de oude dame ging in die stoel zitten en Graham zat en boog zijn hoofd naar beneden en de moeder van het kind hield haar hand tegen de deur en begon te huilen, helemaal volgens het visioen. En de oude dame die daar zat, in plaats van dat het tranen waren, waren haar glazen, komend uit de kou, helemaal beslagen. En zij reikte naar haar kleine aktentas (of tasje) en haalde er een zakdoek uit en begon haar glazen te wrijven. Broeder, dat was het! Ik zei tegen meneer Emmel, ik zei: "Meneer Emmel, hebt u nog steeds vertrouwen in mij als een dienstknecht van Christus?"

Hij zei: "Zeker, broeder Branham."

Ik zei: "Nu kan ik het u vertellen. Een poos geleden sprak ik te vroeg volgens het visioen. Daarom gebeurde het niet. Als u nog vertrouwen in mij hebt, breng mij dan uw kind." O my, ik zag dat het toen moest. Ziet u? "Breng me uw kind."

Hij zei: "Ik zal alles doen wat u mij vertelt, broeder Bill. Dan ben ik niet bang om het op te tillen." Omdat bij het optillen de adem bijna

helemaal wegging.

Hij bracht het kind bij me. Strekte zich uit en hield het in zijn arm, hield het voor me en stond daar. Ik legde mijn hand erop en zei: "Heer, vergeef de domheid van Uw dienstknecht (Zie?); ik sprak te vroeg in Uw visioen. Maar laat het nu bekend worden dat U God van hemelen en aarde bent." Ik had het nauwelijks gezegd of de kleine sloeg zijn armen om zijn pappa heen en begon te gillen en te huilen en zei: "Pappa, ik voel me nu goed." Zie?

Ik zei: "Meneer Emmel, laat het kind met rust. Het zal drie dagen duren voor het verdwenen is, want het duurde drie stappen om ontstengeld te worden."

²⁴ Ik ging naar huis. Ik vertelde het in mijn gemeente. En ik zei: "Ik ga terug." Dat was op maandag. Ik zei: "Woensdagavond voor kerktijd ga ik erheen." Het waren arme mensen en we maakten een doos met etenswaren klaar om ze die te brengen. Ik zei: "Ik wil dat u allemaal gaat. En wanneer ik er heenga en u zich om het huis verzameld hebt, wanneer ik dan naar die plek kom waar dat huis staat, kijk en zie of die kleine niet over de vloer komt met een kleine snor hier, doordat hij chocolademelk, of zoiets, gedronken heeft (Zie?), zijn handen in de mijne legt en deze woorden zegt: 'Broeder Bill, ik ben helemaal gezond.' Dit kleine driejarige kind... Kijk en zie of het niet gebeurt."

²⁵ Mijn vrouw, nu, Meda – lang voor we getrouwd waren, was ook in de groep. En een vrachtwagen vol ging erheen en ze verzamelden zich rondom het huis (Zie?) om mij in die oude truck van het Openbaar Nutsbedrijf, die ik die avond thuis had (ik bezat zelf geen auto), te zien binnenrijden – achterin vol teer en dergelijke, weet u, wat ik die dag vervoerd had om dingen te repareren. Ik reed tot de voordeur en stopte, liep naar het portaal en klopte op de deur (zij hadden geen vloerkleedje op de smalle koude vloer) en de moeder kwam het portaal in en zei: "Wel, het is broeder Bill", op die manier en de mensen keken op dat moment door de vensters om te zien wat er ging gebeuren. En in de hoek was de kleine jongen aan het spelen (de derde dag). Ik stond stil, zei geen woord en hij kwam over de vloer aanlopen, stak zijn handjes omhoog in de mijne met de kleine... Hij had chocolademelk gedronken (had zoiets als een kleine snor van de chocolademelk), stak zijn handjes in de mijne en zei: "Broeder Bill, ik ben helemaal gezond."

²⁶ En die avond vertelde ik het in de kerk. Ik zei: "Er is ergens een kreupel meisje dat in nood is." Ik zei: "Gemeente, ik weet niet wat deze dingen betekenen. Ik kan het u niet vertellen."

En ik was werkzaam bij het Openbare Nutsbedrijf en ik herinner me op een dag, ongeveer een week daarna, dat ik op het punt stond het gebouw te verlaten. En de heer Herb Scott woont heden hier in de stad; hij was mijn baas. En hij zei... Ik liep naar beneden en hij riep: "Billy."

En ik zei: "Ja!"

Hij zei: "Voor je weggaat, ik heb hier een brief voor je."

Ik zei: "Oké, Herb, ik kom hem zo halen." En ik liep verder om mijn andere werk te halen. Ik was aan het controleren. Ik liep door om mijn andere werk te halen en toen ik dat had gedaan, herinnerde ik me die brief, en ik ging hem halen, maakte hem open en er stond: "Beste heer Branham (Zie?), mijn naam is Nail. Ik ben mevrouw Harold Nail. Wij wonen in een plaats genaamd South Boston." En er stond: "Wij zijn Methodist van geloof. En ik las toevallig een boekje dat u geschreven hebt, genaamd: 'Jezus Christus, dezelfde gisteren, vandaag en voor eeuwig', een kleine brochure. En wij hielden onlangs 's avonds een gebedssamenkomst in ons huis en wij hebben gehoord dat u succes hebt bij het bidden voor de zieken." En ze schreef: "Ik heb een verlamde dochter van vijftien jaar, die gekweld te bed ligt. Op een of andere wijze kan ik het niet uit mijn gedachten krijgen dat ik u zou moeten laten komen om voor dit meisje te bidden. Zou u het alstublieft willen doen? Hoogachtend, mevrouw Harold Nail. South Boston, Indiana."

Ik zei: "Dat is het meisje, weet u, dat is zij." Ik ging naar huis, vertelde het mijn moeder, vertelde hun erover. Ik zei: "Dat is het meisje."

²⁷ Die avond in de kerk vroeg ik de gemeente: "Hier is die plaats." Ik vroeg: "Weet iemand waar South Boston ligt?" En broeder George Wright (hij is u allemaal bekend), hij zei: "Broeder Branham, ik denk dat het in het zuiden ligt." Dus de volgende dag, ik – twee vrienden van mij, en mijn vrouw (die ze nu is) en een man met zijn vrouw van Texas (hun naam was Brace, Ad Brace)... Hij woont hier nu onder Milltown, een boer. Hij was een veehouder in het Westen en hij verhuisde om dicht bij de gemeente te zijn. En ik had voor zijn vrouw gebeden en zij was genezen van tuberculose en hij wilde dit zien gebeuren. Ik zei: "Ga met me mee en kijk of het niet precies op die manier gebeurt." De dame had nooit een visioen gezien (mevrouw Brace).

Dus mijn vrouw ging met me mee en broeder Jim Wisehart, de

bejaarde oudste, herinnert u zich, van de gemeente daar, de oude diaken. Hij wilde het zien. Ik had toen net een kleine oude auto en ik propte ze er allemaal in en wij reden ten zuiden van New Albany en ik vond dit bord. En ik kwam tot de ontdekking dat het geen South Boston maar New Boston was. Toen wist ik niet meer waar ik heen moest gaan. Dus keerde ik terug richting Jeffersonville en vroeg het aan iemand en iemand ging naar het postkantoor en ze zeiden: "South Boston is boven Henryville." Ik ging naar Henryville en vroeg het daar en zij zeiden: "Draai deze weg op. Het is ongeveer vierentwintig kilometer, terug over deze heuvels hier. U zult een klein plaatsje vinden waar u... Wees voorzichtig anders mist u het, want er staat maar één winkeltje en in de winkel is het postkantoor en al het andere: South Boston", daar in die heuvels. Er zijn daar zeventienduizend hectaren heuvels (Begrijpt u?) en dit ligt daar achterin de heuvels.

²⁸ We gingen al rijdend verder en plotseling, na ongeveer tien of elf mijl rijden, voelde ik me heel vreemd. Ik voelde me werkelijk vreemd. En ik zei: "Ik weet niet..."

Ze zeiden: "Wat is er aan de...?"

Ik zei: "Ik geloof dat Diegene die tegen mij praat met me spreken wil. Ik zal even de auto uit moeten gaan." Ik stapte uit de auto. En de vrouwen zaten op elkaars schoot, enzovoort, weet u, in die kleine oude auto. Ik klom uit de wagen en liep er omheen tot achter de auto. En ik boog mijn hoofd naar beneden en zette mijn voet op de bumper van de achterkant. En ik zei: "Hemelse Vader, wat wilt U Uw dienstknecht laten weten?" En ik bad, niets gebeurde. En ik wachtte een paar minuten en ik dacht: "Wel, Hij..." Gewoonlijk wanneer er een dergelijke groep is moet ik tot mezelf komen. En dus wachtte ik een paar minuten.

²⁹ Toevallig werd mijn aandacht getrokken om daarheen te kijken. En ik dacht: "Wel, kijk eens hier. Hier staat die oude kerk." En als u er ooit komt, het is de Bunker Hill kerk. Ik keek tegen de zijkant van Bunker Hill Christian Church en daar lag een grafsteen van de begraafplaats, precies voor de kerk. Ik ging erheen. Ik zei: "Nu, u allen kreeg die brieven. Ik ben nooit eerder in mijn leven in die streek geweest. Ik was nooit in mijn leven daarboven geweest." En ik zei: "Haal die namen en cijfers en kom hier en zie of ze niet dezelfde zijn als die op deze grafsteen staan." En daar was het, precies. Ik zei: "Dat is het. We zijn nu op de juiste weg." Dat was de Engel des Heren...

Zie, ik zou er precies aan voorbij zijn gegaan zonder het te weten. Dus het... O, Hij is volmaakt.

En zo reden wij steeds verder. Direct ontmoette ik een man en ik vroeg: "Zou u mij kunnen vertellen waar South Boston is, meneer?"

Hij zei: "U gaat rechtsaf en dan naar links, en weet u, op die manier zo verder..."

³⁰ We bleven gewoon doorrijden. Na een poosje zouden we... ik merkte op, dat ik in een klein plaatsje kwam... het leek wel een dorpje en ik keek en ik zei: "Dat is het. Dat is het, precies hier." Ik zei: "Daar is de... Daar is die gele winkel-voorgevel." En ik zei: "Let nu op; een man zal daar in een blauwe overall naar buiten komen, met een witte corduroy – een gele corduroy-pet op en een witte snor en zal mij vertellen waarheen ik moet gaan. Zo niet, dan ben ik een grote fantast."

Ze waren allemaal in afwachting. Ik trok op tot voor de plaats en net toen ik voorreed stapte de man met de blauwe overall aan naar buiten, met de gele corduroy-pet en witte snor. Mevrouw Brace viel flauw in de auto toen ze zag dat het op die manier gebeurde.

En ik zei: "Meneer, u kunt mij vertellen waar Harold Nail is."

Hij zei: "Jawel meneer." Hij zei: "Bent u uit het zuiden gekomen?"

Ik zei: "Ja, meneer."

Hij zei: "U bent er voorbij gekomen; ongeveer een halve mijl terug slaat u de eerste weg links af. Die rijdt u in en u vindt een grote rode schuur en daar draait u in bij die rode schuur." Hij zei: "Het is het tweede huis aan uw rechterkant als u dat landweggetje indraait."

Ik zei: "Ja, meneer."

Hij zei: "Waarvoor?"

Ik zei: "Hij heeft een verlamde dochter, is het niet?"

Hij zei: "Ja zeker, die heeft hij."

Ik zei: "De Here zal haar genezen."

De oude man begon te huilen. Zie? Wist niet eens... Hij was opgenomen in het visioen; hij wist niet wat er aan de hand was. Ik keerde om. We kregen juffrouw Nail weer aardig bij. We gingen erheen, liepen het erf op, waren uit de auto gestapt, liepen naar de plaats (weet u), naar de plaats waar het was. En een zwaargebouwde jonge vrouw kwam naar de deur. Ik zei: "Daar is zij." Zie?

Ze zei: "Goedendag."

En ik zei: "Hoe maakt u het?" Ik zei: "Ik ben broeder Bill."

"O," zei ze, "ik dacht al dat u het was." Ze zei: "U hebt mijn brief ontvangen?"

Ik zei: "Ja, mevrouw, die heb ik ontvangen."

Ze zei: "Ik ben mevrouw Harold Nail."

Ik zei: "Wel, ik ben blij kennis met u te maken, mevrouw Nail. En dit is een klein gezelschap dat met mij meeding om voor uw dochtertje te bidden."

Ze zei: "Ja."

Ik zei: "Ze staat op het punt genezen te worden."

Ze zei: "Wat?" Haar lippen begonnen te trillen en ze begon te huilen.

Ik zei: "Ja, mevrouw." En ik weet niet, ik stopte niet eens voor de vrouw. Ik liep regelrecht de gang door en mijn gezelschap volgde mij. Toen ik de deur aan de rechterkant van de hal open deed (een grote oude boerderij)... ik opende de deur, daar was het gele behang aan de muur, rode letters, het bord: "God zegene ons huis"; het oudkoperen spijlenbed; potkachel links van mij; en er stond een klein ledikant met dit jongensachtige meisje erin.

³¹ Nu, er gebeurde iets. Ik bevond mij in de hoek van de kamer, kijkend naar mijn lichaam dat naar dit bed liep. En ik legde mijn handen dwars over haar buik, precies zoals de Heer het gezegd had. En toen ik dat deed, liep juffrouw Nail de kamer binnen en zodra ze dit zag, ging ze weer tegen de vlakke, flauwgevallen. Ze is een wat zwakke vrouw. En ze viel weer flauw op de grond. En broeder Nail probeerde haar bij te brengen. En de oude broeder Jim, met zijn handen samengevouwen, stond daar en zei: "Geprezen zij de Here." (U weet hoe hij dat doet.) En toen ik ernaar keek en ik dat zag, legde ik mijn handen op haar, of dwars over haar buik op die manier. En ik zei: "Heer, ik doe dit op bevel van wat ik denk dat het God is die mij vertelt het te doen."

³² Op dat moment begon zij te huilen. En ze sprong overeind en ze hadden net juffrouw Nail op de been gekregen. (Zij was bijgekomen uit haar flauwte.) En toen het meisje uit haar bed sprong, daar kwam de rechterpijp van haar pyjama omhoog, precies zoals het in het visioen getoond werd en daar was die ronde meisjesknie, in plaats van een

jongensknief, zichtbaar. En opnieuw zakte juffrouw Nail in elkaar. Zie? Ze viel flauw. Dat zijn de drie keren dat ze flauw viel.

En dit meisje liep die kamer uit, ging naar haar kleedkamer, wenend, en deed haar kimono aan, kwam teruglopen terwijl ze haar haar kamde met die... (haar éne hand aan de rechterkant was ook verlamd geweest), terwijl ze haar haar met die kreupele hand kamde. Zij is getrouwd, heeft een stel kinderen. Haar naam... ik weet niet hoe ze nu heet, maar Nails... iedereen zou u kunnen vertellen over Harold Nail...

En deze visioenen zijn waar.

³³ Ik zou dat kunnen plaatsen en u naar mensen kunnen brengen wat een serie boeken zou vormen over dergelijke dingen die gebeurd zijn. Nu, dat is waar, broeder Vayle.

Ik zal falen: ik ben een mens. Ik ben een mislukking om mee te beginnen en een zeer armzalige plaatsvervanger voor een dienstknecht van Christus.

[Broeder Branham spelt namen van mensen – Vert]

M-e-r-r-e- dubbel l.

[Broeder Vayle zegt: "Ik dacht al dat...?..."]

l-a-v...

["Nail was N-e-i-l?"] N-a-i-l.

[Broeder Vayle zegt: "B-r-a-c-e?"]

B-r-a-c-e. Ad Brace.

["Ja. Nu denk ik dat ze allemaal heb. O, is dat niet Graham Shelling?"]

Graham, G-r-a-h-a-m, S-n-e- dubbel l-i-n-g.

[Broeder Vayle zegt: "O, Snelling. Nu hebben we het... Eh..."]

Nadere informatie

Deze, en diverse andere in het Nederland uitgegeven predikingen van William Marrion Branham, kunt u aanvragen bij onderstaand adres:

Vrije Zendingshulp
Postbus 51121
3007 GC Rotterdam
Nederland

Deze prediking is ook [online](#) beschikbaar op de website van Vrije Zendingshulp (www.vrijezending.nl). Op de website is ook een [index](#) met andere vertaalde predikingen.

Zij die willen bijdragen in de kosten van dit werk, kunnen dit doen door storting op het Postbanknummer 4335774 of door storting op het bankrekeningnummer 69.44.63.078 van de ING Bank te Rotterdam, ten name van "Vrije Zendingshulp" te Rotterdam, Nederland.

Voor stortingen vanuit het buitenland gelden de volgende extra gegevens:

Van de Postbank rekening 4335774 is de BIC/SWIFT: PSTBNL21 en het IBAN: NL14PSTB0004335774.

Van de ING rekening 69.44.63.078 is de BIC/SWIFT: INGBNL2A en het IBAN: NL81INGB0694463078.